

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 maja 2016 r.,
sprawy **J. F.**
skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 października 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 16 czerwca 2015 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. – Kancelaria Adwokacka - kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r., Sąd Okręgowy uznał oskarżonego J. F. za winnego popełnienia czynów z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. oraz innych i za to skazał go na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego J. F. zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. polegające na:

- pominięciu przez Sąd dowodu z opinii Pracowni Genetyki Sądowej Laboratorium Zakładu Technik Molekularnych Katedry Medycyny Sądowej UM we Wrocławiu w części dotyczącej ujawnienia na krawędzi rękojeści noża śladów DNA oznaczonych jako próbka nr 91 – 2, wymazówka nr 492/1b, pochodzących co najmniej od dwóch osób, w tym co najmniej od jednego mężczyzny;
- pominięciu przez Sąd dowodu z protokołu oględzin mieszkania w części, w której na fotelu ujawniono drugi metalowy nóż (dowód rzeczowy nr 8);
- pominięciu przez Sąd wyjaśnień oskarżonego w części, w której podał, iż drzwi do mieszkania, w którym ujawniono zwłoki pokrzywdzonego były otwarte; w konsekwencji rozstrzygnięcie sprawy na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego;

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k., polegające na oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii innej pary biegłych psychiatrów, w sytuacji niepełności i niejasności dotychczasowej opinii biegłych;

3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k., polegające na oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka syna B. O.;

4. naruszenie art. 7 k.p.k., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, uznanie za wiarygodne zeznań M. B. i B. B. oraz przyjęcie, że oskarżony groził tym funkcjonariuszom policji zabójstwem;

5. naruszenie art. 190 § 1 k.k., poprzez przyjęcie, że wypowiedziana wobec funkcjonariuszy policji groźba wywołała u nich realną obawę spełnienia;

6. rażącą niewspółmierność kary w stosunku do motywacji i sposobu zachowania oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, a także w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. oraz zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 15 października 2015 r. Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego J. F. zarzucając mu:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., poprzez brak rozważenia i odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu apelacyjnego naruszenia art. 410 k.p.k., rozpoznanie sprawy na podstawie niewłaściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (w szczególności pominięcie w rozważaniach dowodów pośrednich w postaci protokołu oględzin miejsca zdarzenia, odzieży oskarżonego), brak dowodów z oględzin innych miejsc mogących mieć związek z popełnionym przestępstwem, a w konsekwencji brak prawidłowej weryfikacji linii obrony oskarżonego;
2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k., poprzez oddalenie przez sąd pierwszej instancji wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka - syna B. O., co wyłączyło możliwość pełnej weryfikacji zeznań B. O. i linii obrony oskarżonego;
3. naruszenie przepisów art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i 4 k.p.k., polegające na błędnej ocenie słów oskarżonego wypowiedzianych bezpośrednio po jego zatrzymaniu wobec funkcjonariuszy Policji.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu *clawiu*.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego J. F. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W oparciu o lekturę przedmiotowego środka zaskarżenia wskazać należy, iż skarżący podnosząc zarzuty rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. w istocie zmierza do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, zaaprobowanej przez Sąd odwoławczy, prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych. Taką zaś praktykę, jako w rzeczywistości stanowiącą obejście określonych w art. 523 k.p.k. ustawowych ograniczeń podstaw kasacji, należy ocenić jako niedopuszczalną.

Jeżeli chodzi o odniesienie się przez Sąd Apelacyjny do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego J. F. to uznać należy, że orzeczenie Sądu odwoławczego czyni w pełni zadość dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k. Sąd ten przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny i prawidłowy. W kontekście podnoszonych przez obrońcę zarzutów wskazać należy, że Sąd odwoławczy dokonał ponownej analizy materiału dowodowego sprawy w zakresie podniesionego przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., w tym odniósł się do podnoszonej przez skarżącego kwestii ujawnienia podczas oględzin miejsca zdarzenia dwóch noży (s. 16-17 uzasadnienia), jak też ujawnienia na rękojeści jednego z tych noży śladów DNA (s. 19-20 uzasadnienia). Sąd dokonał również ponownej analizy możliwości dokonania czynu opisanego w pkt I wyroku Sądu Okręgowego przez nieustaloną osobę trzecią, w tym omówił przyczyny podzielenia decyzji Sądu I instancji w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie w charakterze świadka syna B. O. (s. 10-12, 18-20 uzasadnienia). Na s. 20-21 uzasadnienia Sąd odniósł się zaś do zarzutu dotyczącego nieprawidłowej oceny zeznań funkcjonariuszy policji M. B. i B. B. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy. Podkreślić także należy, że o naruszeniu przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkl.

2013/5/19, LEX nr 1277698). W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca.

Nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony w kasacji zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Wskazać należy, że uchybienie normie zawartej w tym przepisie przez Sąd odwoławczy jest możliwe w podwójnym układzie procesowym. Pierwszy istnieje wówczas, gdy tenże sąd rozstrzygając sprawę w postępowaniu odwoławczym oprze się w swej argumentacji na dowodzie, który nie został ujawniony w toku rozprawy głównej, albo wówczas, gdy po przeprowadzeniu dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 452 § 2 k.p.k.), pominie niektóre z nich. Drugi ma miejsce w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy zaaprobuje - w ramach kontroli odwoławczej - taki rodzaj uchybienia tej normie przez Sąd pierwszej instancji. W przedmiotowej sprawie opinia Pracowni Genetyki Sądowej Laboratorium Zakładu Technik Molekularnych Katedry Medycyny Sądowej UM we Wrocławiu, protokół z oględzin miejsca zdarzenia, jak też wyjaśnienia oskarżonego J. F., stanowiły przedmiot szczegółowych rozważań i oceny Sądu I instancji (s. 3-4, 5-6, 8-13, 14-15 uzasadnienia). Analiza akt sprawy przeczy zatem twierdzeniu obrońcy, że Sąd I instancji, a za nim Sąd odwoławczy, nie oparły swoich rozstrzygnięć o całość materiału ujawnionego, a wydane orzeczenia nie są wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają. Podnieść należy, iż przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem czynić skutecznego zarzutu obrazy tego przepisu, w sytuacji gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń, jeśli sąd je należycie rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k.

Nietrafny jest także zarzut dotyczący naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w odmówieniu wiary wyjaśnieniom skazanego J. F. w zakresie, w jakim kwestionuje on sprawstwo czynu przypisanego mu w punkcie 1 wyroku Sądu Okręgowego. Niezbędne wydaje się w tym miejscu przypomnienie, na co wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, że skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k.

możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Apelacyjny przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Skarżący nie wykazał, podnosząc ten zarzut, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie oceniły dowód z wyjaśnień J. F. w sposób dowolny a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik tej oceny.

Przepis art. 4 k.p.k. stanowi ogólną dyrektywę adresowaną do organów prowadzących postępowanie i zarzut jego obrazu, bez wskazania innych konkretnych przepisów służących jego realizacji, nie może stanowić samoistnej podstawy stawianych zarzutów.

Chybiony jest również zarzut kasacji dotyczący obrazu art. 170 § 1 pkt. 2, 3 i 5 k.p.k. Wnioskowany przez obronę dowód z przesłuchania w charakterze świadka syna B. O. na okoliczność spożywania przez B. O. w dniu śmierci L. F. alkoholu wraz z oskarżonym, słusznie Sądy obu instancji uznały za nieprzydatny do udowodnienia postawionej we wniosku tezy dowodowej. Nie sposób bowiem tracić z pola widzenia, że zeznania świadka B. O. oba Sądy oceniły jako niewiarygodne właśnie w tej części w jakiej twierdziła ona, że krytycznego dnia nie spożywała alkoholu w swoim mieszkaniu wraz z oskarżonym. Należy także mieć na uwadze, iż dowód ma zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu. Nie może być tym samym przeprowadzany niejako "na wszelki wypadek", dla sprawdzenia, czy za jego pomocą da się wysnuć kolejną wersję zdarzenia (por. postanowienie SN z dnia 19.04.2013 r., II KK 79/13, LEX nr 1314418).

Zarzut zawarty w punkcie III kasacji w istocie jest powieleniem zarzutów zawartych w punktach 4 i 5 apelacji obrońcy skazanego J. F. wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego. Podniesienie analogicznego zarzutu w postępowaniu

kasacyjnym prowadzi do wniosku, że zarzut ten w istocie zwraca się przeciwko wyrokowi sądu pierwszej instancji, gdy tymczasem kasacja przysługuje od wyroku sądu odwoławczego. Próba zaskarżenia kasacją, również wyroku sądu I instancji, stanowi przekroczenie granic określonych w art. 519 k.p.k., które ustawodawca określił w odniesieniu do nadzwyczajnego środka zaskarżenia. *Zabieg tego rodzaju, mający na celu powtórzenie zwykłej kontroli odwoławczej na etapie postępowania kasacyjnego i zmierzający do przekształcenia tego etapu w trzecią instancję, nie może być skuteczny* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., II KKN 299/01, LEX nr 51581).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

kc